

ultimul convoi

Gabriel Cristea

din orizont vin turme
se vede colbul ridicat în arșița ce joacă
prin ochiul rece de chihlimbar al fiarei
parcă s-aud tălângi - ecouri nălucite - din timpurile apei
când existau izvoare și explodau culori
acum schilave trupuri - morgane rătăciri -
caută-n van setoase fântâni amăgitoare
burete ștețit pe gura omului-păstor
copaci contorsionați se-ascund în palma stâncii
tot căutând căușele de rouă
pădurea a murit de-atâta uscăciune
iar apa s-a retras în negrele abisuri
ca o părere mută
miroase-a moarte și soarele tot arde
imaginea mai joacă
vulcanii iar înalță perdele-incandescente
topind sticla clepsidrei
se-apropie mulțimea talanga nu mai bate
și timpul se oprește ca lava împietrită
ce-a curs vâscos prin vene
stană de piatră-i lumea
iar soarele de-o suliță pe cer împrăstie tot praful
ochiul trezit al fiarei fixează sângerând
bipede umbre vlăguite
schelete umblătoare
chircite oase translucide și salivează
nu-s oi ci oamenii rămași pe Terra
e ultimul convoi